

Monika Maratová: VOLAVKA

... „Přepadli syna našeho šéfa nejvyššího. Myslíme si, že to s tím souvisí,“ prozradil Viktor tiše důvěrnou informaci.

„Davida?“ Petr překvapením skoro vyskočil ze židle. „Co se mu stalo?“

„Ty Davida znáš? Odkud?“ Viktor nechal Petrovu otázku bez povšimnutí.

„Chceš mi tvrdit, žeš to nevěděl?“ procedil Petr, protože Viktorovi nevěřil ani slovo.

„Odpověz mi!“ štěkl Vik na Petra stroze. „Odkud Davida znáš?“

„Tohle už je fakt pokročilý stádium paranoie,“ poznamenal Petr sarkasticky. „S Davidem i jeho otcem se znám ještě z Prostějova a víš stejně dobře jako já, že kluk chtěl být odmala pilot. Když jsem se po tom roce u vás vrátil do kabiny vrtulníku, dost často se kolem mě už tenkrát motal. K lítání se ale nedostal, protože mu zjistili špatnou srážlivost krve, to určitě taky víš. Nakonec šel tady v Praze na strojárnu a od té doby se kolem mě a vrtulníků motá zas, kdykoliv může. Stačí?“ uzavřel to Petr rázně. Už ho to přestávalo bavit. „A teď mi konečně řekni, co se mu stalo.“

„Byl na chatě u svý holky. Prý se v noci pohádali a on za sebou prásknul dveřmi. Došel k silnici a tam si někoho stopnul, to je policejní verze. Útočník byl v autě nejspíš sám. Davida přemohl, odvedl ho do lesa, svlíkl, přivázal ke stromu a surově zmrskal nějakým prutem, který v tom lese našel. Pak ho tam krvácejícího nechal a zmizel. Štěstí, že provaz, kterým byl David připoutaný ke stromu, už něco pamatoval, takže se mu ho povedlo předřít o kůru, jinak by tam asi vykrvácel. Doslova se doplazel k silnici a tam k smrti vyděsil chlápka, co se k ránu vracel domů.“

„Dobrý bože,“ vydechl jen Petr. ...

... Včera Rost'ovi zavolal bývalý velitel skupiny speciálních sil, muž, který nyní stál v čele Vojenského zpravodajství. Znal jeho specializaci, kterou byla psychotraumatologie. Mezi jeho pracovní nástroje patřila samozřejmě psychoterapie, ale také vizualizace, sugesce a autosugesce a dost často i hypnóza. Rost'a kdysi pracoval jako psycholog při výcviku, ve kterém se členové speciální skupiny učili odolat tvrdým výslechovým metodám, ale také se učili efektivně tyto metody používat. A zejména oběti psychických i fyzických traumat byly nadále jeho pacienti. To byl důvod, proč mu generál zavolal. Ten kluk s očima vyděšeného koloucha, kterému nebylo ještě osmnáct let, byl jeho syn a jmenoval se David.

Ležel na samostatném pokoji jednotky intenzivní péče a Rost'a byl po generálovi a policii prvním návštěvníkem, kterého za pacientem pustili. Před dvěma dny ho sem na chirurgii transportoval vrtulník a nejdřív to vypadalo hodně zle. Našli ho v bezvědomí, nahého, celého od krve u silnice, kam se dostal, jak vyplývalo ze stop, většinou po čtyřech. Policejní pes vyšetřovatele neomylně dovedl na místo v hustém lese, vzdálené asi sto padesát metrů od silnice. Udupaná tráva pocákaná krví a zbytky provazu, dávaly tušit, jaké drama se na tom místě odehrálo, ale hlavním svědkem byl sám David a ten zatím mlčel. Rost'a si před návštěvou pacienta prošel jeho dokumentaci a bylo mu jasné, že tohle bude tvrdý oříšek. Někdo toho kluka zřídil

nejspíš rákoskou nebo jezdeckým bičkem a vypadalo to, že za tím vším bude sexuální motiv.

Ve dveřích JIP se Rost'a srazil s kriminalistou, který to přepadení vyšetřoval. I s ním se dobře znal z minulosti a potřeboval s ním mluvit. Aby mohl synovi svého bývalého velitele pomoci, musel přesně vědět, co se vlastně stalo. Od svého pacienta se to asi hned tak nedozví, takže zbývá jediné policie. ...

... „Jinými slovy kromě tradičního profilu pachatele chceš, abych vám vyzvonil to, co mi David případně řekne, aby vám to pomohlo při vyšetřování,“ Rost'a se tvářil dost kysele. „To není zrovna málo, když uvážím, že to všechno bude lékařské tajemství.“

Mirek mlčel. Věděl, že nemá cenu naléhat.

„Tak dobře, ale musím vědět všechno, co by mi mohlo pomoci. Musím být komplet v obraze,“ kapituloval psychiatr po pár minutách přemýšlení.

„Zatím víme jen to, co zjistili technici v tom lese a z výslechu svědků. Zdá se, že se kluk pohádal se svou holkou, u který byl na Zbraslavi na chatě. Uprostřed noci se sebral a vyrazil si něco stopnout. Bohužel si naběhl na pěkného hajzla,“ Mirek se napil stydnoucí kávy a pokračoval. „Ze stop v lese vyplývá, že pachatel improvizoval. Neměl nic připravené. Na spoutání použil starý provaz, který byl tak zpuchřelý, že Davidovi se nakonec podařilo z pout dostat. Přivázal ho za rozpažené ruce ke stromu a začal bít. K tomu mu posloužil nejspíš jakýkoli pružný klacek, ale bohužel jsme ho nenašli. Pachatel nám taky nenechal žádný biologický materiál. Měl rukavice, nejspíš z lékárníčky, protože technici zjistili na provazu oděrky latexu.“

Rost'a chvíli uvažoval nad tím, co právě slyšel a pak se zeptal na to, na co se zeptat prostě musel. „Spokojil se ten zmetek jen s tím, že Davida zbičoval?“

„Vyšetření znásilnění ani sexuální zneužití neprokázalo. Vypadá to, že David měl neuvěřitelnou kliku. Buď zbičování stačilo tomu hajzlovi k uspokojení, anebo ho něco vyrušilo.“

Rost'ovi se při slově vyšetření sevřel žaludek. Dobře věděl, co s obětí trestného činu udělá sekundární traumatizace způsobená bezohledným a nedůstojným jednáním.

„Za koho mě sakra máš!“ rozčílil se Mirek na otázku, jak Davidovo vyšetření probíhalo a kdo ho prováděl. „Chtěl jsem, aby ho uspali, takže vůbec o ničem neví.“

„Policajt a má zdravěj rozum. Zázrak,“ usmál se Rost'a a dopil úplně studenou kávu. ...

... Muž s latexovými rukavicemi na ruku byl Lovec a obřadně balil do hedvábného papíru téměř metr dlouhý koňský bič. Laskal se s jemnou kůží na jeho povrchu a věděl, že je to naposledy, že se se svým milovaným nástrojem musí rozloučit. Získal ho ještě s jedním zcela odlišným speciálním bičem od známého z Iráku. Celá léta si přál arabský bič, protože pokud někdo něco ví o bičování, jsou to muslimové. V jejich světě nebyly výjimečné tresty sto i více ran bičem, které trestaný často neměl šanci přežít a dozorcí, vykonávající exekuci byli skutečnými mistry v prodlužování agónie.

Koňský bič, v jehož jádru byl pod sklolaminátem pružný ocelový prut, umožňující velmi silné rány, byl obšitý na povrchu jemnou kozinkou. Kdysi dávno měl bílou barvu nevinnosti, protože takovou si muž přál, když si výrobu obou bičů na zakázku u Iráčana objednával. Za celá ta léta ani jeden z těch strašlivých exekučních

nástrojů nepoužil. Visely v jeho obývacím pokoji na čestném místě a on se jen kochal pohledem na jejich dokonalost.

Až nyní se naskytla zvláštní příležitost, aby oba nástroje vyzkoušel. Prvním bičem ztrestal toho kluka, se kterým ve svém původním plánu ani nepočítal, ale potěšilo ho, když ho objevil. Sledoval ho několik dní a jen čekal, kdy se naskytne příležitost zmocnit se ho. I proto si do skrýše v autě připravil svůj milovaný bič a injekci s narkotikem, protože náhoda přeje připraveným. Trochu mu sice komplikovalo život, že ten kluk neměl moc pravidelný denní režim, takže si nemohl únos naplánovat, jenže on byl trpělivý. Nechtěl udělat chybu nebo něco uspěchat. Věděl, že jednoho krásného dne toho kluka dostane.

Nakonec se na něj usmálo štěstí ve chvíli, kdy to vůbec nečekal. Měl co dělat, aby se v euforii pitomě neusmíval, když chlapečkovi zastavoval na pusté silničce u chatové kolonie na Zbraslavi. Připadalo mu, že prožívá druhé Vánoce. Snadno kluka přemohl a bodl mu připravené narkotikum do stehna. Už se nemohl dočkat, až se bílý bič roztančí po jeho zadku a zádech. Proto teď balil ten skvělý nástroj do hedvábného papíru, protože kdysi bílá jemná kozinka byla nasáklá hnědými skvrnami krve. Překvapilo ho, jak moc ten kluk krvácel.

Druhý bič čekal na svém místě na ještě výjimečnější příležitost. Byl zcela odlišný od koňského. Měl krátké silné držadlo, za které se dal uchopit oběma rukama a přes metr dlouhou, kůží opletenou část, jež se ke konci zužovala a končila pár řemínky volné kůže. Byl také vyroben na zakázku. Jednalo se o přesnou repliku obávaného biče, který používali iráčtí dozorcí ve věznici Abu Ghraib a proto měl dvě podstatná vylepšení. V opletené části se skrývalo těžší gumové jádro, takže rány byly podstatně ničivější, než jen spletenou kůží. Ten bič dokázal i lámat kosti, když se s ním umělo zacházet a on se to od Iráčana dobře naučil. Druhým zlepšovákem byly ocelové hvězdičky na rozpletených řemíncích na konci biče. Jejich účelem bylo trhat a zraňovat víc, než obyčejný pletený bič na dobytek, kterému se podobal ze všeho nejvíc. Také tento téměř vražedný nástroj byl v bílé barvě nevinnosti.

Už víc než dva roky žil Lovec jen pro pomstu, od té chvíle, co byl zatčen a posléze odsouzen. Dostal tenkrát pouhých pět let jen díky skvělému a drahému advokátovi. Bylo to za napomáhání únosu, omezování osobní svobody a také za ublížení na zdraví. Nedávno ho propustili. Stálo ho to nemalé peníze jak doktorům, tak advokátovi ale docílil přerušení trestu ze zdravotních důvodů a jeho právník pracoval dál na možnosti podmíněčného propuštění. Znamenalo by to, že už by se do kriminálu nemusel vrátit.

Jen co byl venku, začal uskutečňovat svůj dokonalý plán pomsty. Dobře si promyslel, jak postupně zdeptá muže, kterému se chtěl pomstít. Nechtěl ho zabít, chtěl ho jen zničit, udělat mu ze života peklo. Smrt by pro něj byla příliš krásná. On si přál, aby žil ve světě, kde mu nezbude vůbec nic, jen hrůzné vzpomínky. A bič, který právě zabalil do tubusu, do kterého se balila třeba umělecká díla, byl prvním nástrojem jeho skvělé pomsty.

Pečlivě tubus oblepil páskou, aby se náhodou neotevřel a nalepil na něj dva štítky s adresami, vytištěnými na laserové tiskárně. Adresa příjemce byla pochopitelně skutečná, ale adresu odesílatele si vybral tak, že píchl ukazováčkem do telefonního seznamu. Poté si sundal latexové rukavice a od té chvíle dával velký pozor, aby tubus vždy držel přes látku. Nasadil si sluneční brýle a vzal si baseballovou čepici, jejíž štítek si narazil hluboko do čela. Podíval se na sebe do zrcadla a usmál se. Až si po návratu z pošty oholí plnovous, nikdo ho nepozná a nespojí si ho s odesílatelem balíčku, kterého bude chtít policie zakrátko vypátrat. A navíc ho nepozná už ani ten kluk.

Ve frontě u okýnka na rušné hlavní poště si dával pozor, aby se neotočil tváří ke kamerám. Usmíval se, protože se bavil vzpomínkami na toho vyděšeného kluka, jehož krev nasákla do jemné kozinky na luxusním biči na koně. Lovec nebyl homosexuál, ale podařilo se mu svou oběť výhružkami znásilněním přesvědčit o opaku. I to bylo součástí plánu. Představoval si, jak policejní znalci budou probírat všechny možné sexuální úchytky a svedou tak policii na nesprávnou stopu.

Užíval si pomalé bičování a mezi jednotlivými ranami, kterých bylo víc než třicet, klukovi s velkou fantazií vykládal, co mu ještě provede. Dobrá práce se podařila. Když skončil a vyndal mu z pusy jeho vlastní zmuchlané slipy, které použil jako roubík, kluk ho hned začal prosit, aby mu už víc neublížoval. Chvilí na to ztratil vědomí, protože přišel o hodně krve. Lovec ho nechal viset v těch roztřepených provazech. Bylo mu jedno, jak dopadne, jestli se z chatrných pout dostane, nebo tam u toho stromu zemře. Ten kluk nebyl cílem jeho pomsty, ale jeho prostřednictvím mohl svou oběť zdeptat ještě víc, než původně plánoval. ...

... Romanovi jen vážně přikývl a ten pokračoval: „Rodiče se rozhodli emigrovat, ještě když jsem byl na střední škole. Už jako kluk jsem střílel ze vzduchovky a pak z malorážky a byl jsem sakra dobrej. O zbraních jsem věděl všechno a tak jsem zamířil do cizinecké legie.“

„Myslel jsem si to,“ přitakal Petr. „Jak ses ale dostal od pušky k paralyzérům?“

Roman se napil vína a sklopil oči k temně rudé tekutině, kterou pomalu kroužil ve sklenici. Pak pohled zvedl a Petr v jeho očích uviděl tu důvěrně známou prázdnotu a bolest. Najednou přesně věděl, co mu instruktor odpoví.

„Jednoho svinskýho dne za války v Zálivu jsem to koupil. Blbě jsem se pohnul a nepřítel to zaznamenal. Mýho spottera dostali hned, ale mě několik hodin pronásledovali. Byl jsem sám, zraněný a bez šance dostat se zpátky ke svý hlídce, takže jsem nakonec zdrhal na druhou stranu, abych úkryt kluků neproflák.“

„Dostali tě,“ bylo to spíš konstatování, než otázka.

Roman přikývl. „Dva měsíce jsem strávil v rozkošném zařízení Saddáma Husajna a pak mě propustili v rámci výměny zajatců. Než mě zlomili, skoro nepřetržitě mě vyslychali. Teď se tomu říká taktický výslech. Vznesený eufemismus! V iráckém pojetí to ale byl ten nejobyčejnější brutální sadismus, kterej neměl s taktikou nic společnýho. Zkopali mě a zmlátili klackama do bezvědomí ještě dřív, než se mě zeptali, kdo vůbec jsem a dál to pokračovalo v podobném duchu, jen občas vyměnili nástroje třeba za biče,“ hlas se Romanovi vytratil a on zůstal chvíli mlčky pohroužený do vlastních vzpomínek.

Petrovi se také vybavila vzpomínka na Davidova záda, posetá ranami bičem. Možná že by měl Mirka upozornit na arabskou oblibu tohoto nástroje. Třeba by to mohla být stopa. ...

... „Klekni si, ty hajzle!“ uslyšel jakoby zdálky, ale neměl sílu ani vnímat, co po něm ten hlas chce, natož příkaz vykonat. Byl slabý jako moucha a točila se mu hlava. Poslední hlt vody vypil před několika hodinami a od té doby jen čekal na milosrdné bezvědomí, které nepřicházelo.

Lovec se vrátil ve chvíli, kdy už ho nečekal a už několik hodin se krutě bavil. Zjistil, že se snažil předřít řetěz o beton a tak mu spoutal ruce za zády a potom ho surově zbil koženým řemenem. Přitom se pořád posmíval, že je neposlušný pes, který musí dostat pořádný výcvik, než ho prodá novému pánovi. Nakonec před něj

postavil misku s vodou a misku s granulemi a chtěl po něm, aby všechno snědl a vypil. Zvedl se mu z toho žaludek a vysloužil si jen další rány řemenem přes záda i zadek.

„Klekní a žer!“ zopakoval Lovec svůj příkaz.

Janek ležel na boku na zemi, zády k Lovci. Podíval se na obě misky. I když měl hlad, to ponížení nesnesl. V džunglích i v pouštích celého světa už jedl všechno možné, psí potravu ale nikdy a rozhodně s tím nehodlal za těchto podmínek začínat. To se radši nechá utlouct a umučit hlady a žízní, než by snědl byť i jedinou granulku.

Lovec ho surově chytl za vlasy a vytáhl ho do kleku. „Řekl jsem kleknout a mě budeš poslouchat, šmejde policajtskej!“

Janek neměl dost sil, aby vydržel klečet bez opory rukou. Zhroutil se zpátky na podlahu. Vysloužil si za to pár kopanců a přival nadávek. Bylo mu to ale jedno. Všechno se s ním točilo a vědomí ho zvolna opouštělo.

„Než se vrátím, tak ty granule sežereš, jinak si mě nepřej! Naučím tě poslouchat!“ řval na něj Lovec vztekle.